

Sofie: „Bohumil Ecler se narodil roku 1931. Prožil své dětství v Novém Dvoře u Jaroměřic v okrese Svitavy.“

Bohumil Ecler: „Já si pamatuju Masaryka. To jsem začal chodit právě do školy.“

Sofie: „V roce 1939 přišla válka. V této těžké době byla potřeba obezřetnost.“

Bohumil Ecler: „Nesměli jsme poslouchat různé ty rádia a tohleto. Každý se bál něco říct anebo tohleto, a nebo když se něco poslouchalo, tak aby o tom sousedi třeba moc nevěděli.“

Sofie: „Dospívající hoch z vesnice se mohl dostat do bezprostředního nebezpečí.“

Bohumil Ecler: „Byl jsem jako svědkem toho, že jsme koukali na ten fotbal a najednou z ničeho nic přilítnul stíhač. V tu ránu všichni leželi na zemi.“

Sofie: „Nebo s přáteli pozoroval, jak se německá vojska stahovala přes území protektorátu.“

Bohumil Ecler: „Čuměli jsme na ty fronty těch, jak ustupovali. Tak máma, když jsem přišel domů, říká: „Vždyť to máš prostřelený.“ To já, ani o tom nevím, že někdo na mě vystřelil a já jsem prostě to dostal do toho batohu a ne do mě.“

Sofie: „Když v roce 1945 přišla Rudá armáda, nebylo radno se potulovat venku.“

Bohumil Ecler: „Táta řekl mámě: „Ty se moc neukazuj. Já jsem se dozvěděl, že ženský tamhle znásilňují a tak dál, ať nemáme nějaký problémy.““

Sofie: „Bezprostředně po válce zůstala venku ležet spousta munice. K takové světlici se dostal i pan Ecler.“

Bohumil Ecler: „Jsem to pořád chtěl rozmontovat, ale nešlo mně to. No a jeden ten můj kamarád mně to vytáhnul z ruky a normálně, jak jsme byli kolem něho, to pustil na to. No a ten náboj explodoval. Ten kluk, co byl nejbliž k tomu, tak měl prostě nohy jako když prostřelí brokovnicí.“

Sofie: „Otec jeho manželky byl za druhé světové války na frontě jako kuchař Wehrmachtu.“

Bohumil Ecler: „On se vrátil a už prý vojáci, důstojníci ho varovali potom, ať do Československa nechodí, že ho stejně zavřou jako tehdy. A skutečně v té vesnici se postavili, že ten táta se nesměl vrátit domů.“

Sofie: „V 50. letech nastoupil na vojnu a jednou ho jeden výjezd mohl stát život.“

Bohumil Ecler: „20 kluků jsme byli na té korbě a jeli jsme do těch k těm hranicím. A v jedné té zatáčce to ten řidič nezvládnul a převrátil se. Že jsem z té korby nějak, já musel nějakým způsobem vypadnout, ještě než se to začalo kutálet z té stráně dolů. To byl takový jeden zase životní moment. Tam bylo pět mrtvých, no a že jsem přežil.“

Sofie: „Vojnu absolvoval v Praze. Během výcviku poznal svou ženu, se kterou prožil život v České Lípě. Stále navštěvovali manželčina otce v Západním Německu, díky čemuž měli možnost převážet nedostupné zboží, například léky. V životě prožil pan Ecler spoustu historických událostí a několik okamžiků, které ho málem připravily o život.“